

"SLUŠOVICKÁ MAFIE" V AKCI

Už od počátku roku 1990 hýbala causa Slušovice republikou. A zdá se, že po relativním zklidnění v letech 1992 až 1993, zdaleka ještě neskončila. Takže bylo jen otázku času, kdy začne opět kulminovat. Jisté, nedůvěřiví občané se do dnes vsázejí, že nikdy. Tvrdí, že tak jako všechno ostatní, i tohle bude ve finále zahráno do autu. Vlastně, prý už se tak v podstatě stalo. Přes množství dokumentů, které se objevily v tisku. Přes několikrát trestní oznámení poslanců bývalých našich parlamentů, vyšetřování policejních složek a někdejší prokuratury jsou totiž výsledky hubené, téměř nulové... Možná právě proto onen převládající pesimismus a nedůvěra v objektivitu. Ve snahu dopátrat se pravdy. Veřejnost však má právo ji znát. Vědět, co se událo v nedávné minulosti, jak se věci vyvíjely po listopadu 1989 a jaký je status quo dnes. Zvláště, když je zřejmé, že se jedná o trestnou činnost, v mnoha případech dokonce s protidemokratickým charakterem.

(To je také hlavní důvod, proč na podzim roku 1991 vznikl o Slušovicích seriál. Jeho autor, tehdy redaktor, později šéfredaktor tzv. "černých" Zemědělských novin, někteří kolegové novináři a přátelé shromáždili za neuvěřitelně krátkou dobu množství faktografického materiálu včetně všech článků, jež byly o DAK MOVA Slušovice, či dnes Bratislava, publikovány. Se záměrem podat čtenářům přehlednou a ucelenou genezi "slušovického problému". Spolu s nimi hledat odpovědi na dosud nezodpovězené otázky. A těch bylo od začátku víc než dost. Dokonce lze říci, že den ode dne narůstaly. Stejně tak jako přibývalo tlaků svěst pozornost jiným směrem, na vedlejší kole.)

Část I.

Lze říci, že se podařilo obé. Seriál o Slušovicích vycházel téměř tři čtvrtě roku. Prakticky denně. A obsahl celkem více než 400 stran rukopisu. Bohužel, s jediným efektem: Všichni odpovědní a mocní byli hluchí a slepí. Vyšetřovalo se, aby nikdo nic nevyšetřil. Nikdo nebyl pohnán před soud. Aby se beztrestně "podařilo" miliardový majetek z větší míry rozkrást či převést na Slovensko...

Protože se tedy nic nestalo, rozhodl se autor přepracovat tehdejší seriál do aktuální podoby, doplnit o nově získaná fakta a po dohodě s redakcí NECENZUROVANÉ NOVINY jej vydat znovu. Ve víře, že se třeba konečně "hnou ledy" a causa Slušovice se začne pořádně, a hlavně objektivně, vyšetřovat. A viníci budou pohnáni k odpovědnosti. Poslední události s obviněním docenta ing. Františka Čuby, CSc., a dalších několika jeho společníků, by o takovém posunu v celé cause mohly svědčit.

dal, co z toho za pár desítek let vzjede. Dokonce ani ne v roce 1962, kdy u onoho družstva začalo postupné rozšiřování. A to jak z hlediska vlivu, tak i vzhledem k růstu majetku. Jestliže činila v téměř období produkce ve výkonech zhruba jeden milion korun, za dvacet let později, v roce 1981, už obnášela celou jednu miliardu. A v čase "listopadové revoluce" vzrostla na "fantastických" šestnáct miliard...)

Vyvstává první otázka causy Slu-

Soudruzi, pochopte, kdyby nebylo JZD SLUŠOVICE, museli bychom si je vytvořit. Protož, kam bych jezdil na dostihy a hony, a hlavně, kdo by v případě našeho "krachu" zajišťoval kontinuitu přechodu "starého" v "nové"... vysvětluje generální tajemník KSC Miloš Jakeš už v roce 1985...

Ne tak už ovšem požár z 13. ledna 1995, při kterém v budově DAK MOVA Bratislavě ve Slušovicích vyhořel kompletní archiv dokumentů, jež prokazovaly trestnou činnost pana Čuby a spol. v letech 1988 až 1990...

MALÝ VÝLET DO HISTORIE

(Když v roce 1953 vzniklo či bylo komunisty násilím založeno JZD Slušovice, nikdo tenkrát nepředpoklá-

šovice: Jak je to možné? Poledník Špiěl a další bulvární tisk včetně Rudého práva svého času tvrdil, že největší zásluhu na tom má docent ing. František Čuba, CSc. Přesněji prý jeho pile, pracovitost, vytrvalost, neuvěřitelné schopnosti. Podívejme se tedy prostřednictvím týdeníku CZV KSC a vedení JZD Agrokombinát Slušovice NAŠE CESTA (roč. XI, č. 5, 1989) na jmenovaného pana blíže: pod názvem Blahopřejeme

k čestnému titulu hrdina socialistické práce bylo tehdy napsáno: (nc) Na návrh ÚV KSC, vlády ČSSR, vlády České a Slovenské socialistické republiky a Ústřední rady odborů propůjčil prezident ČSSR k 1. a 9. květnu 1989 čestný titul hrdina socialistické práce s právem nosit Zlatou hvězdu hrdiny socialistické práce předsedovi JZD AK Slušovice doc. ing. Františku Čubovi, CSc...

Dále text pokračuje oslavným životopisem:

Doc. ing. František Čuba, CSc., předseda JZD AK Slušovice, se narodil 2. ledna 1936 v Březové. Vystudoval Střední zemědělskou technickou školu v Opavě, v letech 1955 - 1960 pak Vysokou školu zemědělskou v Praze. Od roku 1960 pracoval na zemědělském odboru ONV Gottwaldov. V té době družstvo řešilo základní pracovní, personální, finanční i technické problémy. Také jeho zásluhou je v poměrně krátké době překonáno a zařadilo se mezi nejlepší na Gottwaldovsku. Postupným slučováním družstev, převážně s nízkou úrovní hospodaření, pomáhal František Čuba vytvářet současné JZD AK Slušovice...

Doc. ing. František Čuba, CSc., se stal členem KSC v roce 1956, už v době studia na vysoké škole. Postupně pracoval ve výboru ZO KSC ve Slušovicích, dále v plénu a předsednictvu OV KSC Gottwaldov. V roce 1989 byl jmenován členem zemědělské komise ÚV KSC a řadu let působil v České komisi pro vědeckotechnický a investiční rozvoj. V roce 1962 mu byla udělena medaile Za službu vlasti, v roce 1978 státní vyznamenání Za vynikající práci a v roce 1986 Řád práce...

Tolik tedy úryvky z článku v Naši cestě. Na jejich základě si může čtenář porovnat některá fakta a hodnotit pana Čuby s budoucím vývojem a jeho postoji či jednáním. Ostatně, v dalším textu budeme na tenhle příspěvek často odkazovat.

K předsedovi JZD Agrokombinát Slušovice, resp. k jeho názorům na družstvo, se váže též rozhovor Slib na prahu spánku, otištěný v deníku Práce 1. listopadu 1990. Zejména zajímavý je jeho začátek:

"Odejít z JZD? Nehodlám nikdy. Kdyby mi nabídl v jiném podniku pět, desetkrát větší výdělek? Z JZD nehodlám odejít. Kdyby mě nezvo-

lilí za předsedu, šel bych? Ne. Příjal bych každou práci v družstvu. Nejráději bych se však v takovém případě vrátil do živočišné výroby. Kdyby mě vyloučili z družstva a nabídl mi vedoucí funkci ve velkém prosperujícím podniku, nebo v malém a zaostávajícím, který bych si vybral? Kdyby nastala takováto nepravděpodobná situace, že by mi jako vyloučenému z družstva někdo nabídl vedoucí funkci, zvolil bych si podnik nejbližší slušovičkému JZD. Abych neztratil kontakt s jeho dalším rozvojem, abych neztratil možnost v případě potřeby i pomoci. Bez sentimentality. Nezatrpkal bych, fandil bych jim i nadále..."

(Čtenář nechť si laskavě tenhle úryvek zapamatuje. To, co je v něm uvedeno, bude potřebovat ke konfrontaci s postoji ing. Čuby po 17. listopadu 1989 a zejména pak s jeho následnou činností v letech 1990 až 1992.)

VZTAHY K MÍSTŮM NEJVYŠŠÍM

(„Už mě unavuje a nebaví odpovědat na hlubokomyšlné poznámky mnohých nepřejícníků o tom, že máme - bližší neidentifikovatelnou - protekci, vazby na ÚV KSČ, možnosti, jako každý jiný. Kdo chce, ten si k nám cestu najde. Každému jsme k dispozici..." Přesně tak to řekl František Čuba 11. listopadu 1989 v citovaném už rozhovoru pro deník Práce. Jenomže ne všichni měli stejný názor. Mnozí se domnívali spíš opak. A rozhodně nepatřili k nepřejícníkům.)

Poslanec tehdejší Sněmovny národů Federálního shromáždění ing. Mojmir Kovář ve své interpelaci vládě ČSFR na jaře roku 1990 uvádí: "Podnikání JZD AK Slušovice organizuje uzavřená skupina lidí v čele se soudruhy Čubovými, Kaláčem, Čočkem, Novákem, Frnkou, do nezávislé skupiny a chráněcí KSČ. Jsou veřejně známé úzké a přátelské vztahy mezi soudruhy Čubou a Hegenbartem, vedoucím 13. oddělení ÚV KSČ a pevné spojení agrokombinátu s ministerstvem zemědělství ČR a jinými institucemi, které mu poskytovaly ochranu, přednostní a mimořádné dotace včetně devizových a povolení vyjímek, jež byly často v rozporu s platnými normami a umožňovaly pochybné transakce a obchody."

V komentáři k uvedené interpelaci jsou uvedeny ještě další vazby a patřičná jména. Přesto, že proti nim byly ze strany DAK Slušovice vzneseny námitky (nejvíce souvislosti s aférou

kolem kapitána Alexeje Žáka, o níž bude řeč později), je nutné se zmínit i o nich:

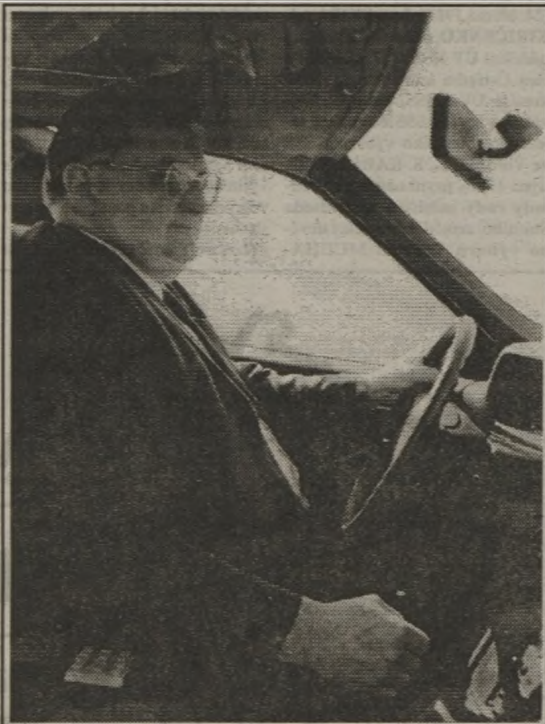
"Od roku 1962, kdy bylo družstvo založeno, mělo za sebou vždy nejvyšší protektory. V šedesátých letech to byl Alois INDRA (pracoval na gottwaldovském OV KSC a Čuba vystrojil jeho dečí zdarma doslova „panskou“ svatbu) v sedmdesátých letech Lubomír

GENBARTOVI, Luboš JAKEŠOVI, Miroslavu ZAJÍCOVI (tajemník ÚV KSČ pro zemědělství a v konci své kariéry krátce člen představenstva ústředního výboru), plukovníku MIŠURCOVI připojil též terorista ing. Bohumil SAZIMA, údajně rovněž plukovník, který byl vyznamenán Miroslavem ŠTĚPÁNEM za iniciativní vedení zásluhy proti ledovým de-

mo ze Slušovic? Například informace z citované už slušovičké NAŠE CESTY? Připomeňme si tedy některé z nich.

Nejčastěji navštívil agrokombinát, jak jinak také, Miloš JAKEŠ. Jako tajemník a člen představenstva strany celkem třikrát: 8. května 1985 (v doprovodu českého ministra kultury Milana Klusáka), 16. dubna a 19. července 1987 (v poslaneckém případě se zde setkal s kandidátem představenstva a tajemníkem Komunistické strany Rumunska). Coby už generální tajemník zde byl pak 20. dubna 1988 (spolu s kandidátem představenstva a jihomoravským vedoucím tajemníkem Vladimírem HERMANEM, ten byl ovšem ve Slušovicích i sám, a to 27. dubna 1989) a 11. srpna 1988. K dalším „agilním“ hostům patřil Rudolf HEGENBAT: celkem do Slušovic zavítal minimálně čtyřikrát. Ve dnech 17. prosince 1985 a 2. června 1986 ještě ve funkci vedoucího tajemníka OV KSČ Gottwaldov, 21. - 24. května 1987 jako místopředseda vlády ČR a předseda její komise pro vědeckotechnický a investiční rozvoj a koncem června následujícího roku už jako vedoucí branné-bezpečnostního oddělení ÚV KSČ. Pětkrát se tam dokonce objevil vedoucí oddělení ÚV KSČ Miroslav ZAJÍC (14. ledna a 17. září 1987, 11. srpna a 8. a 9. září 1988, 10. března 1989), dvakrát tajemník ÚV KSČ František HANUS (10. března 1989 a koncem října téhož roku). Byli zde však i první místopředseda federální vlády a předseda státní plánovací komise Bohumil URBAN (15. října 1988), místopředseda federální vlády, předseda státní komise pro vědeckotechnický a investiční rozvoj a bývalý federální ministr vnitra Jaroslav OBZINA (14. ledna 1987), ministr vnitra ČSSR František KINCL (15. března 1989), ministr národní obrany generál VÁCLAVÍK (12. září 1989), federální ministr zemědělství a výživy Jaromír ALGAYER (10. března a 19. května 1989), vedoucí oddělení ÚV KSČ Miloslav DOČKAL (15. července 1986) a další...

(Je pochopitelné, že tenhle seznam není zdaleka vyčerpávající. Bylo mnoho těch, kteří zůstali utajeni a jež NAŠE CESTA na svých stránkách neuváděla. Přesto však z něj vyčteme nebyvalou koncentraci návštěv nejvyššího kalibru v roce 1989. Není to poněkud zarážející...? A není poněkud zarážející, že se mezi těmi, kdo oficiálně přijeli do slušovičského družstva, neobjevil ani jednou býva-

A co na Jekešova slova Soudruh Čuba? "O.K., беру to, ale mi lidé z toho musí mít taky profit, nejen ti aparátníci a funkcionáři z ústředního výboru... Tohle musíte při tom předávání moci dohodnout, jinak nehraju..."

ŠTROUGAL a v následujícím desetiletí Miloš JAKEŠ... V roce 1968 byla na půdě Slušovic iniciována „dělnicko-rolnická vláda“ v čele s Al. INDROU... Známa skutečnost, že Indra figuroval coby mluvčí padesáti baťovských ředitelů, kterým šlo o udržení podnikových zakázek pro SSSR (60 milionů párů obuvi ročně) musí být doplněna ještě o vlivy Slušovic a její stínové mafie, jež je zákulisními intrikami vinna vstupem vojsk do ČSSR v roce 1968. V krizových letech se ukazuje opět jako nejangažovanější politicko-teroristická skupina. Na ministerstvu zemědělství a výživy ČR se k ní, tj. k náměstku ministra Václavu PROCHÁZKOVÍ (před tím jeden ze tří zakladatelů DAK Slušovice a dosud jeho člen), Rudolfo H-

monstracím v roce 1989... Právě na adresu těchto událostí Václav Procházka v oněch dnech prohlašuje: My budeme střílet, jen co se nám podaří přemluvit starého pána..."

Někdo možná namítne, že interpelace poslance Kováře je jednotvárná a zajatá. A totéž bude tvrdit i o pozdějších interpelacích poslanců Stanislava DEVÁTĚHO (bývalý Federální shromáždění, dnes pozatímni ředitel Bezpečnostní informační služby) a Jiřího HONAJZRA (dříve ČNR, v současnosti předseda poslaneckého klubu Občanské demokratické strany v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky), jež byly učiněny zhruba o rok později. Budíž. Co však takhle materiály při-

ly předseda federální vlády Lubomír ŠTRUGAL? Už proto, že patřil k tzv. liberálnímu politickému a stranickému křídlu, jež chtělo poněkud více, než tzv. "okleštěnou" Jakešovo-Adamcovou "perestrojku"? A naopak se tam objevovali vedle Jakeše velmi často právě jeho nejvěrnější?

"PŘEDLISTOPADOVÍ" HOSTÉ Z CIZINY

(Lze téměř s jistotou konstatovat, že stánkář a státní reprezentace nejezdila do Slušovic v letech 1985 - 1989 jen na oficiální návštěvy. Její "výběr" byl totiž dost specifický. A hlavně: vylučuje tvrzení dřívějšího předsedy JZD AK Slušovice docenta ing. Františka Čuby, CSc., že družstvo mělo problémy už za starého režimu, stávalo se objektem nevybíravých útoků, a to i z míst hodně vysokých. Soudruzi Jakeš, Hegenbart Zajíc, Hanus, Dočkal, Obzina, Herman, Kíncl a Algayer tvořili jistě dostatečnou záruku „nedotknutelnosti“ agrokombinátu. Což ovšem verzi pana Čuby nezavrhují: jde jen o to, kdo a proč na Slušovice útočil, s jakým cílem a výsledným efektem... Ale o tom až později.)

Avšak Slušovice se nedostaly do sféry zájmu pouze představitelů politické a státní moci z bývalého Československa. Stejně intenzivně se "netrhly dveře" ani s návštěvami ze zahraničí. A opět je to stejně jako s těmi domácími: jejich složení mělo natolik zajímavé spektrum, že argumentaci typu "vozili je sem proto, že tohle družstvo bylo v republice nejlepší", zpochybňuje. Pro ilustraci však můžeme znovu použít údajů ze slušovického časopisu NAŠE CESTA z let 1985 - 1989:

Prím hraji pochopitelně hosté z dnes už neexistujícího Sovětského svazu. A to ne ledajací. Dne 12. září 1989 sem zavítal např. sám ministr obrany SSSR Dimitrij JA-ZOV. Necelý měsíc před 17. listopadem pak tajemník ÚV KSSS Oleg BAKLANOV. A 10. března téhož roku v podstatě v té době největší odporce politiky uvolňování a perestrojky, zapříšahlý nepřítel Michaila Gorbačova, tajemník ÚV KSSS Igor LIGAČOV. Nejen v doprovodu velvyslance SSSR v Československu Viktora LOMAKINA, ale též tajemníku ÚV KSC Františka HANUSE a Miroslava ZAJÍCE a federálního ministra zemědělství Jaromíra ALGAYERA. Proč asi?

Ale pokračujme dále. Pár let předtím, dne 26. března 1986 se ve Slušovicích objevuje tajemník ÚV KSSS Viktor NIKONOV: ten navíc zprostředkovává na 2. až 27. dubna téhož roku jednání „slušovických odborníků“ se zástupci Litevské SSR, mimo jiné i specialisty přes výpočetní techniku... Z dalších stojí za zmínku vedoucí oddělení zemědělství a potravinářského průmyslu ÚV KSSS Alexander BUDYKA (24. března 1987), Ivan SKIBA a J. KIRIČENKO, oba rovněž vedoucí oddělení ÚV KSSS (17. září 1987), člen Ústřední kontrolní a revizní komise ÚV KSSS, poslanec Nejvyššího sovětu SSSR a první tajemník oblastního výboru KSSS ve Voroněži G. S. KABASIN (19. srpna 1987), první náměstek předsedy rady ministrů a předseda Státního zemědělskopřímýslavého výboru Vsevolod MUCHA-

komunistické strany Rumunská Štefan ANDREI (9. července 1988) či ministr vnitra Polské republiky (!) Czeslaw KISZCZAK (15. března 1989)...

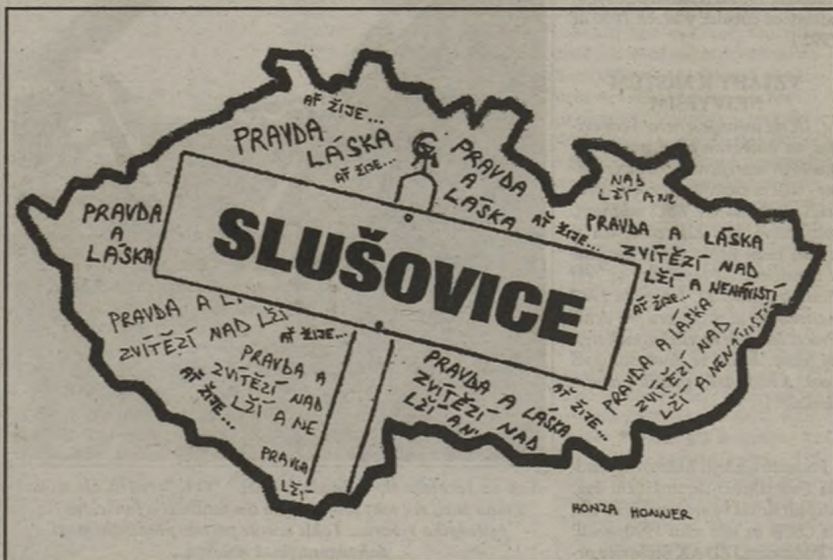
A opět: zveřejněná jména jsou jen torzorem skutečnosti. Tak zvaných "čestných" hostů ze zahraničí bylo totiž mnohem více. Neoficiální zdroje např. hovoří ještě o dvou "soukromých" návštěvách polského ministra vnitra KISZCZAKA. Slušovická NAŠE PRAVDA nepíše také o Východních Němcích a Madarech, i když zcela jistě velmi úzké "politickovojské" kontakty existovaly také zde. A nezmínuje se ani o stycích agrokombinátu se Západem (s výjimkou návštěvy z japonského velvyslance) a norského velvyslance.

(Laskavý čtenář necht' si povšimne

nich iniciátorů a realizátorů výjimečného stavu v polsku v letech 1981 až 1983...)

AGROKOMBINÁT PŘEVODOVÁ PÁKA KSC

(V bulvárním poledníku ŠPÍGL z 27. května 1991 docent ing. František Čuba, CSc., tvrdí, že "JZD Slušovice nikdy žádné představitelce v ČSSR nepožádalo o žádnu výhodu. Nechodili jsme ani k Indrovci, ani k Jakešovi a jiným... Uznávali jsme je jenom jako představitelce čs. státu." Jiný zase, například ve slovenské PRAVDĚ (deník KSS, dnes Strana demokratické levice, údajně nezávislý) ze 17. dubna téhož roku prohlašuje, že se vlastně oficiální politice mocenského centra protivili. "V minulosti nejen já," říká předseda DAK MOVA, "ale mnoho dalších vedoucích funkcionářů našeho družstva muselo nejméně desetkrát ročně zdu-

ROVSKIJ (1. června 1988), náměstek předsedy rady ministrů SSSR Alexej ANTONOV (14. června 1988), sovětský velvyslanec v ČSSR Viktor LOMAKIN (8. prosince 1988)...

K pozoruhodnostem patří ovšem také jiní "hosté". Například i dvě návštěvy z Číny: ministr kontroly WEI TIEN SING v doprovodu velvyslance České lidové republiky WANG SING-TA (16. června 1988) a člen stálého výboru politického byra Komunistické strany Číny, místopředseda Státní rady ČLR JAO I-LIN (15. října 1988). Ostatně, k zajímavým patří též tajemník ÚV Komunistické strany Kuby J. GROMBET (počátek července 1987), kandidát politického výkonného výboru a tajemník ÚV

několika malíčků. Teba nápadně koncentrace oněch zahraničních návštěv k určitým obdobím. Nebo, že těsně před 17. listopadem 1989 přijíždějí ministr obrany SSSR, ministr vnitra Polska a tajemník ÚV KSSS. Není to poněkud zarážející? Stejně jako, vezme-li v úvahu pozdější snahy DAK MOVA Slušovice ovládnout zemědělsko-potravinářský komplex, časté styky Slušovických se sovětskými představiteli či specialisty v tomto oboru... A ještě něco: připomeneme-li si hlavní akéry pokusu o puč ze srpna 1991 v tehdejší Sovětské svazu, tak zjistíme, že většina z nich Slušovice navštívila či byla s tímto družstvem v minulosti nějak propojena... Stejně tak jako častá přítomnost polského ministra vnitra Czeslawa Kiszczaka, jednoho z hlav-

vodňovat, proč ve Slušovicích pracují vyloučení bývalí funkcionáři KSC... U nás v minulosti pracovalo 110 vyloučených a vyškrtnutých komunistů...)

Pochopitelně, nelze dnes objektivně prokázat, zdali řídící složky agrokombinátu byly skutečně nuceny "desetkrát do roka" obhajovat své politicky diskriminované podřízení. Teba jen pětkrát, nebo vůbec ne. Takto postížených se počátkem sedmdesátých let evidovalo několik set tisíc, a nakonec všichni někde dostali zaměstnání. Čas od času i kvalifikované. Ale o to nejde. Dokonce ani o onu rezolutně odmítnou podporu ze strany vládních špiček. Ostatně ta, jak uvidíme po-

zdějí existovala. Spíš nás v této souvislosti zajímá organizačně ideologické spojení slušovičského monstra s KSČ. Právě to, co se snaží pan Čuba zpochybnit. A jako důkaz poslouží opět (po kolikáté už!) NASE CESTA, týdeník celozávodního výboru KSČ a vedení JZD Agrokombinát Slušovice, nositel Řádu práce.

O členství ing. Čuby v KSČ a jeho stranických funkcích jsme se již zmínili dříve. Zaměřme se tedy v následujících řádkách na podnik coby celek. A jako výchozí bod použijme 23. prosince 1985, kdy se konala všepřesahující schůze KSČ JZD Slušovice. "Při hodnocení úkolů obsažených v usnesení z této všepřesahující schůze dne 25. února 1983 můžeme konstatovat, že bylo úspěšně realizováno. Projevilo se to v dalším nárůstu výroby i ve kvalitativní stranické práci. Vzrostla a upevnila se členská základna JZD, která nyní představuje 503 členy a kandidáty KSČ sdružených v 15 základních organizacích. Od roku 1983 bylo v rámci družstva přijato 52 nových kandidátů KSČ a došlo i k aktivizaci činnosti stranických skupin, kterých v současné době práce při závodní organizaci KSČ již dvaactyřicet..."

Na téhle konferenci v diskusi vystoupil jako první předseda JZD Slušovice a člen představenstva OV KSČ Gottwaldov docent ing. František Čuba, CSc., který hovořil o vlivu komunistů na hodnocení pracovní výkonosti a o aktivní přípravě pracovních kolektivů při plnění stanovených vysokých cílů. (Mimoходом, šéf delegace OV KSČ tady byl sám Heigenbart.)

(18. srpna 1987 ve Slušovičích dokonce schválilo představenstvo OV KSČ Gottwaldov. Hlavním bodem jednání bylo plnění závěrů 5. zasedání ÚV KSČ v podmínkách JZD Agrokombinát Slušovice. Přitom představenstvo OV KSČ vyslovilo poděkování vedení družstva za odpovědný přístup k rozpracování plnění závěrů 5. zasedání ÚV KSČ...)

A o pár měsíců později, 14. prosince 1987, celozávodní výbor komunistické strany Československa prodělal a vzal na vědomí výsledky útvaru zahraničního obchodu. Hlavně však schválil následující text: "Na 7. zasedání ÚV KSČ při jednomyslně zvoleným generálním tajemníkem ústředního výboru Komunistické strany Československa soudruh Miloš Jakeš. Soudruh Jakeš vykonával několik let stranické funkce také v okrese Gottwaldov, kde se kromě jiného aktivně

podílel na socializaci vesnice. Srdečně blahopřejeme!"

Konečně 22. srpna 1988 CZV KSČ projednal mimo jiné i plnění úkolů některých mikrostruktur (odborů či útvarů), doplňování členské základny na léta 1989 - 90, schválil výjezdy do zahraničí a přijímání nových členů do JZD. (Tedy v podstatě to samé, co dělaly komunické výbory ve všech podnicích, závodech, úřadech: mocenský politický dozor strany a její neomezený diktát. A těžko se dá předpokládat, že by soudruh Čuba nerespektoval orgán, jehož sám byl členem a v nadřazených stupních dokonce význačným funkcionářem...)

(Při rozhovorech, vedených koncem roku 1994 a počátkem letošního roku s "lidmi od Slušovic", tedy těmi, kteří v osmdesátých letech pracovali na středních člancích řízení "přidružených výrobní" agrokombinátu a dnes jsou podnikateli, padla pochopitelně také otázka vlivu KSČ v družstvu... Všichni svorně tvrdili, že to byla pouze úlibita době, že při docent ing. František Čuba, CSc., bystrost komunisty neměl rád, že oslovení tiskem soudruhů bylo v družstvu málem cosi nemorálního... Že přátelství a úzká součinnost s předsedou celozávodního výboru KSČ Pavlem Čmolíkem lze chápat jen coby politická nutnost... Prostě, pan předseda byl vzorem čestnosti, málem "disident", který se snad i nejvyšších politických a stranických představitelů tohoto stádu "sítill"... A údajně podváděli jiní, on prý ne...)

Možná ještě jednu maličkost, týkající se onoho na začátku kapitoly citovaného prohlášení ze ŠPIGLU, lze komentovat: Totiž, že Slušovičtí nechodili ani k Jakešovi, ani k Indrovi a jiným... Nemuseli. Oni tihle dřívější potentáti jezdili do agrokombinátu sami. A ve své většině to nebyli státní, ale straníci představitelé. Ostatně, o tom jsme už psali dříve. Jenomže, schází tam jistý doplněk. Přesněji konstatování, že někteří z nich se zde objevovali jak oficiálně, tak i soukromě. Např. u Miloše Jakeše docent ing. František Čuba, CSc., v rozhovoru pro MLADOU FRONTU DNES ze 17. května 1991 sám přiznal: "Byl tu, myslím, třikrát. Přijel vždy na dostih. V tom ale nevidím žádné zaplétání. Je to normální respektování představitelů, kteří v té době byli."

(Celkem tedy za necelých pět let nejméně osm doložených návštěv nejvýznamnějšího muže tehdejší vládní garnitury. Není to trochu moc?)

CAUSA STANISLAV DEVÁTÝ

(O tomto politikovi, dříve disidentu, chartystovi, mluvčím Charty 77, polistopadovém poslanci Federálního shromáždění a posléze ředitelem Bezpečnostní informační služby toho bylo napsáno více než dost. Zejména prostřednictvím ŠPIGLU. A hodně i ve vztahu ke Slušovicím. Nechali se dokonce slyšet pánové Čuba a spol. Že vlastně, když tenkrát v agrokombinátu Devátého zaměstnali, udělali dobrý skutek. A že poté, co se stal mluvčím Charty 77, musel odejít? To prý si zavimil sám. Uvedenou verzi později "papouškovali" i další: Například Jiří Franěk v LIDOVÝCH NOVINÁCH 25. dubna 1991 napsal: "Jiný podnik by totiž Stanislava Devátého, asi nevyhodil proto, že se stal mluvčím Charty. Jiný podnik by totiž Stanislava Devátého coby signatáře Charty ani nepřijal.")

Po tomto citátu by bylo vhodné, aby dostal slovo sám postižený. A vysvětlil, co všechno se vlastně tenkrát stalo. Jenomže, Stanislav Devátý vedl od 17. listopadu 1989 s DAK Slušovice několik soudních sporů, podal na ně několik podnětů k trestnímu stíhání. Kdokoliv tedy může namítnout, že jeho názor bude zaujatý. Proto, po kolikáté už, dáme možnost opět druhé straně. To, co NASE CESTA napsala 27. ledna 1988 v prohlášení celozávodního výboru KSČ a vedení družstva "JZD Agrokombinát Slušovice nepřipustí, aby kdokoliv narušoval jeho rozvoj", je totiž více než dostacující.

Krátčím úvodem pod názvem Kdo je Stanislav Devátý zveřejňuje NASE CESTA jeho životopis. Především mu ale má za zlé, že v kádrovém dotazníku informoval nepravdivě. Takže se zaměstnavatel nedozvěděl o emigraci manželky a dcery Stanislava Devátého do USA, o vystěhování jeho mladšího bratra do zahraničí. Hlavně však: "Pan Devátý také zcela zapomněl uvést, že je členem hnutí Charta 77."

(Závěr? Kábyby cokoliv z toho personální oddělení družstva vědělo, nikdy by Devátého nezaměstnalo. Pan Čuba tedy, zdá se, nemluvil pravdu, když se oháněl argumentem, že byl vlastně lidumil a poskytoval "azyl" pronásledovaným. A ti, co toto tvrzení následně opakovali, by si měli ještě předtím, než je napíšou, přečíst zmiňovanou NAŠÍ PRAVDU...)

Ale pokračujeme dále. V části Případ Devátý se "Prohlášení CZV KSČ a vedení JZD DAK Slušovice" snaží zdůvodnit všechny kroky

podniknuté proti Stanislavu Devátému po "prozrazení" jeho kádrových zázad. Tedy přeložení ze Slušovic do Popradu, po neuposlechnutí tohoto příkazu pak přefazování do živočišné výroby jako krmíce... Až na jednu maličkost: Soudruzi už neuvádějí, že uvedená opatření nastoupila teprve poté, co vešlo ve známost Devátého signatářství Charty 77 a to, že se stal jejím mluvčím. Naopak zdůrazňují, že je dal protizákonně, protože se svým případem na rozhlasové stanice Hlas Ameriky a Svobodná Evropa.

("A Hlas Ameriky může opět použít do éteru své smyšlenky a poloprávdy na tolik pikantní téma: Československo - lidská práva - Charta 77 - Devátý - JZD Slušovice...")

Nejzajímavější je závěr onoho elaborátu s názvem Byli jsme zneužití. Či spíš nejtýpističtější. Jak procelé předlistopadové období, tak i pro Slušovice. Ti, co v družstvu organizovali podpisovou kampaň na podporu Stanislava Devátého, museli ve své většině podpisy odvolat.

("Jezájmávejší je závěr onoho elaborátu s názvem Byli jsme zneužití. Či spíš nejtýpističtější. Jak procelé předlistopadové období, tak i pro Slušovice. Ti, co v družstvu organizovali podpisovou kampaň na podporu Stanislava Devátého, museli ve své většině podpisy odvolat.")

Lze říci, že předchozí řádky nepotřebují komentáře. I když, stálo by za to se oněch 84 "kajicníků" zeptat, čím jim prozřihli, jak je donutili ke změně postojů. Muselo to být dost ostré, o čemž svědčí také zveřejnění dvou úryvků z citovaných osobních omluvných dopisů. Přesně ve stylu nátlakových akcí organizovaných v minulosti proti nepohodlným či nebezpečným odpůrcům režimu.

Takže pan Čuba lhal: nikoliv ochránce pronásledovaných nebo dokonce kritiků komunické moci. Spíš naopak. A pokud zaměstnávání vyloučené a vyškrcnuté komunisty či oponenty režimu, platil je sice velmi slušný, sám si ale od nich nechal "své lidumilství" tvrdě zaplatit. Bezpodmínečnou poslušností spojenou až s téměř otrockým vykořisťováním. Běda, když se někdo vzbouřil či začal se angažovat směrem, který docent ing. Františku Čubovi, CSc., nevyhovoval...

(Pokračování příště)

Jiří F. PILOUS